

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΟΝΑΧΟΥΣ

❖ Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ:

Το μοναστήρι του Νιαμέτς ήταν για την Μολδαβία ότι και το μοναστήρι της Αγίας Τριάδος στην Ρωσία, ότι της Λαύρας των Σπηλαίων του Κιέβου για την Ουκρανία, ότι το Άγιον Όρος για την Ελλάδα. Για πέντε αιώνες ήταν το κέντρο της θρησκευτικής διαφώτισης στην Μολδαβία. Από εκεί βγήκε ο περίφημος Μολδαβός γέροντας **Παΐσιος Βελιτσκόφσκυ**, ιδρυτής και πατέρας του θεσμού των γερόντων στη Ρωσία στους έσχατους καιρούς. Έτσι ένας από τους πολλούς μαθητές του οσίου Παΐσιου, **ο Σωφρόνιος**, που εκείνη την εποχή ήταν ηγούμενος, ήταν πνευματικός άνθρωπος και αυστηρός ασκητής, είδε ένα όραμα:

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ:

Μια νύχτα, νομίζοντας πως πλησίαζε να ξημερώσει, ο Σωφρόνιος βγήκε από την πύλη του μοναστηριού και κοίταξε προς την εξωτερική πύλη, εκεί που σήμερα βρίσκεται το αγίασμα. Εκεί είδε ένα άνθρωπο που ήταν μαύρος στην όψη και φοβερός στο θέαμα. Φορούσε στρατιωτικό μανδύα και φώναζε δυνατά, όπως κάνουν οι αξιωματικοί όταν δίνουν διαταγές στους στρατιώτες. Τα μάτια του ήταν κόκκινα και γυάλιζαν σαν φλόγες. Το στόμα του ήταν σαν των πιθήκων και τα δόντια του εξείχαν απ' αυτό. Στη μέση του ήταν περιτυλιγμένο ένα τεράστιο φίδι, του οποίου το κεφάλι κρεμόταν προς τα κάτω κι από το στόμα του έβγαινε η γλώσσα σαν ξίφος. Στους ώμους του είχε σιρίτια που είχαν το σχήμα κεφαλών φιδιών και στο κεφάλι του φορούσε ένα καπέλο απ' όπου ξεπρόβαλαν φαρμακερά φίδια και τυλίγονταν σαν μαλλιά γύρω απ' το λαιμό του. Μόλις ο γέροντας Σωφρόνιος αντίκρισε όλα αυτά πέτρωσε από τον φόβο.

Μετά από λίγο συνήλθε κάπως και ρώτησε τον άρχοντα αυτό του σκότους τι γύρευε τέτοια ώρα στον περίβολο του μοναστηριού. Είναι δυνατό να μην ξέρεις ότι εγώ δίνω διαταγές εδώ στο μοναστήρι σου; Απάντησε ο μαύρος. Εμείς δεν έχουμε στρατό εδώ κι η πατρίδα μας διανύει περίοδο απόλυτης ειρήνης, είπε ο ηγούμενος.

Τότε συνέχισε ο μαύρος δαίμονας, μάθε πως εμένα με έστειλαν οι άορατοι άρχοντες του σκότους και βρισκόμαστε εδώ για να εγειρούμε πόλεμο εναντίον την μοναχικής τάξης. Όταν κατά την κουρά σου δίνεται τους μοναχικούς σας όρκους, δηλώνεται ότι θα μας πολεμάτε και μας προξενείτε πολλές πληγές με το πνευματικό σας οπλοστάσιο. Πολλές φορές αναγκαζόμαστε να υποχωρούμε με ντροπή, γιατί η φλόγα της προσευχής σας μας καίει. Τώρα όμως δε σας φοβόμαστε, ιδιαίτερα μετά το θάνατο του Παΐσιου, του ηγουμένου σας. Εκείνος μας τρόμαζε και υποφέραμε πολύ στα χέρια του.

Από τότε ακόμα που ήρθε εδώ από το Άγιο Όρος μαζί με εξήντα άλλους μοναχούς, εμένα με έστειλαν εδώ **με εξήντα χιλιάδες στρατιώτες** μας για να τον σταματήσουμε. Όσο καιρό είχε αυτός την ηγουμενία δεν μπορούσαμε να ησυχάσουμε. Παρ' όλους τους πειρασμούς, τα τεχνάσματα και τις μεθοδείες μας εναντίον εκείνων και των μοναχών του, δεν καταφέρναμε τίποτα. Και ταυτόχρονα δεν μπορεί να διηγηθεί ανθρώπινη γλώσσα τις φοβερές οδύνες, τις ταλαιπωρίες και τις δοκιμασίες που υποστήκαμε κατά την διάρκεια της διαμονής αυτού του ανθρώπου εδώ. Ήταν ένας έμπειρος στρατιώτης και η στρατηγική του μας εύρισκε πάντα εκτός θέσης.

Μετά τον θάνατο του όμως να πράγματα άλλαξαν κάπως και μπορέσαμε να αποδεσμεύσουμε από αυτό το φρούριο δέκα χιλιάδες δικούς μας. Έτσι μείναμε εδώ **πενήντα χιλιάδες**. Όταν οι μοναχοί άρχισαν να αμελούν τον κανόνα τους και να ενδιαφέρονται περισσότερο για τους αγρούς, τα κτίρια και τα αμπέλια, απαλλάξαμε άλλους δέκα χιλιάδες από τα καθήκοντα τους εδώ και οι υπόλοιποι **σαράντα χιλιάδες** μείναμε για να συνεχίσουμε τις προσβολές μας.

Λίγα χρόνια αργότερα, μερικοί από τους μοναχούς αποφάσισαν να αλλάξουν το τυπικό του Παΐσιου, διαφώνησαν μεταξύ τους και μερικοί έφυγαν. Στο μεταξύ δόθηκε άδεια σε λαϊκούς να νοικιάζουν δωμάτια στο μοναστήρι, κι όταν μάλιστα έφεραν και τις γυναίκες τους μέσα, κάναμε γιορτή για την νίκη μας και μειώσαμε τον στρατό μας κατά δέκα χιλιάδες ακόμα. Αργότερα που άνοιξαν και τα σχολεία για νεαρά αγόρια ο πόλεμος πλησίασε προς το τέλος του πια και μπορούσαμε να μειώσουμε τις δυνάμεις μας κατά δέκα χιλιάδες ακόμη, αφήνοντας εδώ μόνο **είκοσι χιλιάδες** δικούς μας για να επιβλέπουν τους μοναχούς.

Μόλις ο γέροντας Σωφρόνιος άκουσε όλα αυτά αναστέναξε μέσα του και ρώτησε τον μαύρο δαίμονα. Τι ανάγκη έχετε να μένετε ακόμη στο μοναστήρι αφού βλέπετε, όπως και ο ίδιος ομολογείς πως οι μοναχοί έχουν παραιτηθεί από τον πόλεμο; Τι άλλη δουλειά έμεινε ακόμα εδώ για σας; Και εκείνος ο παγκάκιστος, εξαναγκασμένος από την δύναμη του Θεού, αποκάλυψε το μυστικό του.

Είναι αλήθεια πως δεν υπάρχει κανένας πια να μας πολεμήσει όπως παλιά, αφού η αγάπη έχει ψυχραθεί και έχετε προσκολληθεί σε επίγειες και κοσμικές υποθέσεις. **Υπάρχει όμως και κάτι ακόμα στο μοναστήρι που μας ενοχλεί και μας ανησυχεί. Είναι αυτά τα κουρελόχαρτα τα βιβλία - στον όλεθρο να πάνε!! - αυτά που έχετε στην βιβλιοθήκη σας!**

Ζούμε με τον φόβο και τον τρόμο μήπως κάποιος από τους νεωτέρους μοναχούς τα πιάσει στα χέρια κι αρχίζει να τα διαβάζει. Μόλις αρχίσουν να διαβάζουν τα καταραμένα αυτά κουρελόχαρτα, μαθαίνουν την αρχαία ευλάβεια κι εχθρότητα σας εναντίον μας κι οι νεαροί αρχάριοι ξεσηκώνονται. Μαθαίνουν από αυτά πως οι παλιοί χριστιανοί, μοναχοί και λαϊκοί, συνήθιζαν να προσεύχονται αδιάλειπτα, να νηστεύουν, να εξετάζουν και να εξαγορεύονται τους λογισμούς, να αγρυπνούν και να ζουν σαν ξένοι και παρεπίδημοι σ' αυτόν τον κόσμο. Μετά, απλοϊκοί όπως είναι, αρχίζουν να θέτουν τις ανοησίες αυτές σε εφαρμογή. Ακόμη παίρνουν σοβαρά όλη την Αγία Γραφή. Μας βρίζουν και ωρύνονται εναντίον μας σαν άγρια θηρία. **Αρκεί να σου πω ότι ένας από αυτούς τους ανόητους θερμοκέφαλους είναι αρκετός για να μας διώξει όλους από εδώ.**

Είναι τόσο ανηλεείς και ασυμβίβαστοι εναντίον μας, όσο και ο θανατωμένος αρχηγός σας (ο Σωτήρας). Επί τέλους, έχουμε τόση ειρήνη και ηρεμία μαζί σας. Αυτά τα αποκαλούμενα πνευματικά βιβλία σας όμως είναι μια διαρκής πηγή εχθρότητας και ταραχής. Γιατί δεν μπορούμε να έχουμε ειρήνη; Γιατί εσείς δεν διαβάζεται τα βιβλία μου; Δεν είναι και αυτά πνευματικά; Κι εγώ πνεύμα δεν είμαι; **Κι εγώ εμπνέω ανθρώπους να γράφουν βιβλία!**

Αλλά φτάνει να πέσει ένα απ' αυτά τα παλιόχαρτα, που τα λέτε περγαμηνές, στα χέρια ενός απλού κι ανόητου, κι αρχίζει εκ νέου καινούργιος πόλεμος κι αναγκαζόμαστε να φεύγουμε και να αρπάζουμε πάλι τα όπλα εναντίον σας. Ανήμπορος πια να κρατήσει σιωπή, ο φτωχός ηγούμενος τον ρώτησε.

Ποιο είναι το μεγαλύτερο όπλο σας εναντίον των μοναχών στους καιρούς μας;

Κι εκείνος απάντησε.

Όλο το ενδιαφέρον μας σήμερα στρέφεται στο να κρατήσουμε τους μοναχούς, και τις μοναχές, μακριά από τις πνευματικές ενασχολήσεις, ιδιαίτερα δε από την προσευχή και την μελέτη αυτών των καπνισμένων βιβλίων. Γιατί δεν δαπανάτε περισσότερο χρόνο στη φροντίδα των κήπων και των αμπελιών, στο ψάρεμα, στα σχολεία για τους νέους, στη φιλοξενία όλων αυτών των καλών ανθρώπων που έρχονται εδώ το καλοκαίρι για καθαρό αέρα και υγιεινό νερό; Οι μοναστές που ασχολούνται με τέτοια πράγματα πιάνονται στα δίχτυα μας όπως οι μύγες στον ιστό της αράχνης.

Ός ότου όλα αυτά τα βιβλία καταστραφούν ή φθαρούν από το χρόνο, δεν θα ειρηνέψουμε. Είναι σαν σαΐτες και βέλη για μας. Δεν είχε καλά καλά τελειώσει τα λόγια αυτά και σήμανε το σήμαντρο για την ακολουθία του όρθρου. Ο αρχηγός των δαιμόνων εξαφανίστηκε αμέσως σαν καπνός. Ο γέροντας ξεκίνησε για την εκκλησία με μεγάλο πόνο ψυχής, εξαιτίας των αποκαλύψεων αυτών και μπήκε στην εκκλησία. Όταν μαζεύτηκαν οι μοναχοί τους διηγήθηκε με δάκρυα στα μάτια όλα όσα είδε κι άκουσε κατά την διάρκεια της φοβερής αυτής οπτασίας. Και μετά έδωσε εντολή να καταγραφούν όλα αυτά για να ωφεληθούν οι επιγενόμενοι.

Ο ίδιος ο σάρετς Παΐσιος Βελιτσκοφσκυ είχε δει κάτι σχετικό:

... **Ο π. Αθανάσιος** μιλούσε για τον σάρετς Παΐσιο Βελιτσκοφσκυ με δέος και σεβασμό και διηγόταν τα ακόλουθα για να δείξει το ύψος των πνευματικών του αναβάσεων...

Κάποτε καθόταν στο καλύβι του και προσευχόταν. Ξαφνικά είδε (σαν σε έκσταση, όπως συνήθως αποκαλύπτεται σε τέτοιους ανθρώπους) πλήθος δαιμόνων να κυκλώνουν ένα είδος θυσιαστηρίου και σε λίγο άλλους δαίμονες να συνοδεύουν τον σατανά με δαιμονική επισημότητα. Ο σατανάς κάθισε πάνω στο θυσιαστήριο και δεχόταν τους δαίμονες που ερχότανε ένας – ένας με τις αναφορές τους και απαντούσαν στις ερωτήσεις του.

Εσύ που ήσουν; Ρώτησε ο σατανάς τον πρώτο δαίμονα. Ήμουν στο καλύβι ενός μοναχού, που ζει στην ησυχία έξω από το μοναστήρι, μα δεν μπορούσα να τον πλησιάσω, γιατί όσες φορές δοκίμασα εκείνος έπεφτε κατά γης, φυσικά έκανε μετάνοιες και προσευχές, και ήταν καλυμμένος ολόκληρος με μια φωτιά που με έκαιγε, και για αυτό μου ήταν τελείως αδύνατο να φτάσω κοντά του. Ο σατανάς τότε διέταξε να τον δειρουν όπως και τους άλλους που δεν τα κατάφεραν στις δαιμονικές επιδιώξεις τους. Κι ήταν όλοι αυτοί 5-6 δαίμονες. Μετά ο σατανάς άρχισε να γρυλίζει και να λέει:

Ω! πόσο με ενοχλούν αυτά τα παλιόχαρτα!! (εννοούσε τα πατερικά βιβλία σε μεταφράσεις του π. Παϊσίου). Θάρθει καιρός όμως που όλα θα υποταχθούν στην θέληση μου, και αυτά τα βιβλία θα εξαφανιστούν. Και η εποχή αυτή, πρόσθεσε ο γέρων Αθανάσιος ήρθε.

Η περίφημη βιβλιοθήκη της μονής Νιαμέτς κατακάηκε και τα λίγα βιβλία για την νοερή προσευχή που γλύτωσαν από την καταστροφή έχουν μείνει στ' αζήτητα, κανείς πια δεν ενδιαφέρεται γι' αυτά... Ο γέροντας Αθανάσιος συνέχισε: **Πρέπει να διαβάζουμε διαρκώς ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ. Όλοι οι άγιοι πατέρες διάβαζαν πολύ, διάβαζαν ως ότου να λάβουν το χάρισμα της προσευχής.** Τον Οκτώβριο του 1873 ο Αθανάσιος αρρώστησε και στις 23 του μηνός πέθανε και κηδεύτηκε στο κοινό κοιμητήριο.

ΟΣΙΟΣ ΠΑΙΣΙΟΣ ΒΕΛΙΤΣΚΟΦΣΚΥ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΤΡΟΣ ΜΠΟΤΣΗΣ.

❖ Από τον Ευεργετινό:

Οι Άγιοι Πατέρες προεφήτευσαν δια την τελευταίαν γενεάν και είπον μεταξύ των, με απορίαν:

- **Ημείς τι εκάμαμεν;**

Ένας δε εξ αυτών, ο οποίος ήτο σπουδαίος, ο **Αββάς Ισχυρίων**, απήντησεν:

- **Ημείς εξεπληρώσαμεν τας έντολάς του Θεού.**

Οι Πατέρες τον ηρώτησαν:

- **Άρα γε αυτοί, που θα έλθουν μετά από ημάς, τι θα κάνουν;**

- **Μόλις θα εκτελέσουν το ήμισυ από το έργον μας, απήντησεν ό Γέρων.** Ηρώτησαν

πάλιν οι Πατέρες:

- **Και εκείνοι, πού θα έλθουν μετά από αυτούς, τι θα κάνουν;**

- **Οι Μοναχοί της γενεάς εκείνης δεν θα έχουν κανένα έργον αρετής και ευσεβείας.** πρόκειται δε να έλθη εις αυτούς πειρασμός, ώστε εκείνοι που θα ευρεθούν άξιοι, κατά την εποχήν εκείνην, θα είναι πολύ καλύτεροι και από ημάς και από τους Πατέρες μας.

❖ Από τον Ευεργετινό, ο Αββάς Παμβώ (303-374), για το ίδιο θέμα:

(Ήταν ασκητής στην έρημο της Νιτρίας, στην Αίγυπτο, σύγχρονος του Μεγάλου Αντωνίου. Είχε δύο χαρακτηριστικά για τα οποία έγινε ιδιαίτερα γνωστός: α. Κατόπιν ασκήσεως κατάφερε να μη βγαίνει από τα χείλη του λόγος αργός (μη εποικοδομητικός). Όταν τον ρωτούσαν για θέματα των Αγίων Γραφών, τις οποίες είχε μάθει με πολύ κόπο, διότι προσήλθε χωρίς να ξέρει γράμματα στην άσκηση, δεν απαντούσε ούτε σε μια απλή ερώτηση χωρίς προσευχή, και χωρίς να έχει πληροφορία από το Θεό. Πολλές φορές έκανε μήνες ολόκληρους να απαντήσει. Και β. Δεν έφαγε ποτέ του άρτο, χωρίς να εργασθεί προσωπικά για να τον κερδίσει, πλέκοντας ψαθιά. Σε μεγάλη ηλικία το πρόσωπό του έλαμπε σαν το πρόσωπο του Μωϋσέως την αρχαία εποχή, (μετά την εμφάνιση του Θεού σ' αυτόν), ώστε οι μοναχοί να μη μπορούν να το ατενίζουν.

Γέροντας Παμβώ:

...«Και θα σου πω το εξής παιδί μου (λέγει προς τον μαθητή του), ότι θα έρθουν μέρες που οι Χριστιανοί θα προσθέτουν και θα αφαιρούν, και θα τροποποιούν τα βιβλία των ιερών Ευαγγελιστών, και των Αγίων Αποστόλων, και των θείων Προφητών και των Αγίων Πατέρων. Θα υποτονίζουν τις άγιες Γραφές, και θα συνθέτουν τροπάρια, ύμνους και γραπτά τεχνιέντως. Ο νους τους θα διαχυθεί από αυτά και θα απομακρυνθεί από το Ουράνιο Πρότυπό του. Γι' αυτούς τους λόγους οι άγιοι πατέρες είχαν προγενέστερα παροτρύνει τους μοναχούς της ερήμου, να

καταγράψουν τους βίους των Πατέρων όχι σε περγαμηνές, αλλά σε χαρτί, διότι η ερχομένη γενιά θα τους αλλάξει για να συμπίπτουν με τις προσωπικές τους προτιμήσεις. Όστε, όπως βλέπεις, το κακό που θα έρθει θα είναι τρομερό».

Τότε ο μαθητής είπε: « Όστε γέροντα οι παραδόσεις και τα έθιμα των Χριστιανών πρόκειται να αλλάξουν; Μήπως δεν θα υπάρχουν αρκετοί ιερείς στην εκκλησία, όταν θα έλθουν αυτοί οι δυστυχείς καιροί»; Ο γέροντας τότε είπε:

«Σ' αυτούς τους καιρούς η αγάπη στο Θεό σε πολλές ψυχές θα φυγεί, και μεγάλη θλίψη θα πέσει στον κόσμο. Το ένα έθνος θα αποστρέφεται το άλλο. Λαοί θα μετακινούνται από τα μέρη τους. Οι κυβερνήτες θα είναι μπερδεμένοι. Ο κλήρος θα βαδίζει προς την αναρχία, και οι μοναχοί θα κλίνουν περισσότερο προς την αμέλεια. Οι ηγέτες της Εκκλησίας θα θεωρούν ανώφελο ότι προέτρεπε σε ψυχική σωτηρία, τόσο για τον εαυτό τους, όσο και για τις ψυχές των ποιμνίων τους, και θα αποβάλλουν κάθε τέτοιο ενδιαφέρον. Όλοι θα δείχνουν προθυμία και δραστηριότητα για όλα τα θέματα που θα αφορούν το τραπέζι του φαγητού τους και τις ορέξεις τους. Θα είναι νωθροί στις προσευχές τους, και επιπόλαιοι στις κρίσεις τους. Όσο για τους βίους και τις διδασκαλίες των Αγίων Πατέρων, δεν θα έχουν κανένα ενδιαφέρον να τους μιμηθούν, ούτε ακόμη και να τους ακούσουν. Αλλά μάλλον θα μεμψιμοιρούν και θα λένουν: «Αν είχαμε ζήσει στους δικούς τους καιρούς, τότε θα' χαμε συμπεριφερθεί σαν κι' αυτούς». Και οι επίσκοποι θα υποχωρούν στους ισχυρούς του κόσμου, δίνοντας απαντήσεις σε διάφορα θέματα, μόνο αφού πάρουν δώρα από παντού, και αφού συμβουλευθούν την κοσμική λογική των μορφωμένων. Τα δίκαια του πτωχού δεν θα υπερασπίζονται, θα καταπιézουν τις χήρες και θα ταλαιπωρούν τα ορφανά. Η διαφθορά θα διαπερνά αυτούς τους ανθρώπους. Οι περισσότεροι δεν θα πιστεύουν στο Θεό, θα μισούν ο ένας τον άλλο, και θα κατατρώνονται μεταξύ τους σαν τα θηρία. Ο ένας θα κλέβει τον άλλο, θα μεθούν, και θα βαδίζουν σαν τυφλοί». Ο μαθητής ξανά ρώτησε:

«Τι μπορούμε να κάνουμε σε μια τέτοια κατάσταση»; Και ο γέροντας Παμβώ απάντησε: **«Παιδί μου, σ' αυτούς τους καιρούς όποιος σώσει την ψυχή του, και προτρέψει και άλλους να σωθούν, θα ονομασθεί Μέγας στο βασίλειο του Ουρανού».**

(Η προσθήκη τροπαρίων και γενικά η μελωδική απόδοση ύμνων και εκφωνήσεων στη θεία λατρεία, να μεν δημιούργησε μια μεταβατική περίοδο επικίνδυνη κυρίως για τους ασκητές, και γι' αυτό προειδοποιεί το μαθητή του ο άγιος γέροντας, ώστε αυτός να μην ασχοληθεί με αυτά, όμως στην Εκκλησία τελικά επικράτησαν ύμνοι θεόπνευστοι και μελωδίες άξιες της αποστολής Της. Απόδειξη ότι μεγάλοι Πατέρες, όπως ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, ο Ρωμανός ο μελωδός, ο άγιος Κοσμάς ο μελωδός, κλπ. ασχολήθηκαν λίαν επιτυχώς με αυτά.

Η ψυχρότης της αγάπης των πολλών, αυξάνει όσο πλησιάζομε το τέλος του κόσμου. Το ίδιο και η διαφθορά των κληρικών και μοναχών. **Ο συμβιασμός με την κοσμική εξουσία θα μεγιστοποιηθεί όταν πλησιάσομε την εποχή του Αντιχρίστου, δηλ. την εποχή του ενός παγκόσμιου κυβερνήτη, διότι τέτοιος θα είναι, σύμφωνα με τις ιερές Γραφές, ο Αντίχριστος. Επομένως έχομε φθάσει στην εποχή αυτή, αφού όλοι τώρα μιλούν για Παγκοσμιοποίηση! Η παναίρεση της Πανθησκείας ήδη προωθείται από διάφορα κέντρα, όπως του ΟΗΕ, του Παγκ. Συμβουλίου Εκκλησιών, της παπικής εξουσίας, και από άθεους «θεολόγους» και ιεράρχες ακόμη και εντός της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Τη μεγαλύτερη δραστηριότητα δείχνει ο παπισμός, προσπαθώντας να καταλάβει την αρχηγική καθέδρα όλων των «θηρσκείων». Για το λόγο αυτό γίνονται οι ψευδοταπεινώσεις και συγνώμες και δήθεν καλοσύνες του πάπα. Διότι τώρα αντί για διωγμό κατά των άλλων θρησκείων και ομολογιών, οι παπικοί έχουν το: **Βάλε μια μετάνοια στον Πάπα, και πίστευε ότι θέλεις!** -ΛΜΔ).**

❖ **Αββά Αντωνίου του Μεγάλου:** Είπεν ο Αββάς Αντώνιος ότι, όπως του αποκαλύφθηκε, στους έσχατους καιρούς οι μοναχοί θα γίνουν σαν τους κοσμικούς, και οι κοσμικοί σαν τους δαίμονες...

❖ **Για το ποιους βοηθάνε οι μοναχοί:**

Ο γ. Παΐσιος ο Αγιορείτης πίστευε ότι ένας μοναχός μπορεί να βοηθήσει ολόκληρο το Έθνος. «Άλλον ο Θεός τον κάνει μοναχό για να βοηθήσει μια οικογένεια και άλλον για να βοηθήσει ολόκληρο Έθνος. **Το Άγιον Όρος πολλά μπορεί να προσφέρει. Μπορεί να δημιουργήσει πάλι το Βυζάντιο από το οποίο προήλθε».**

❖ **Οι δαιμονικές επιρροές:**

Κατά τη διάρκεια της Γερμανικής Κατοχής, σίκαλη είχε σπαρεί στους αγρούς του γυναικείου Μοναστηριού (που ίδρυσε και κατήθυνε πνευματικά ο γ. Λαυρέντιος του Chernigov). Η σοδειά ήταν έτοιμη, αλλά οι αρμόδιοι (του κομμουν. καθεστώτος) δεν έδιναν άδεια να κάνουν την συγκομιδή. Οι Μοναχές πήγαν στην Υπηρεσία να συνεννοηθούν, αλλά απομακρύνθηκαν με απότομο τρόπο χωρίς να τους δοθεί ευκαιρία να μιλήσουν.

Η οικονόμος του Μοναστηριού, γύρισε με δάκρυα και πήγε να εκφράσει τον πόνο της στον γέροντα. Το επόμενο πρωί την ευλόγησε για να πάει ξανά στην ίδια Υπηρεσία, ορίζοντάς της να μη μιλήσει με οποιονδήποτε καθ' οδόν. Εμπιστευόμενη στις ευχές του γέροντος, η Μοναχή πλησίασε τους ίδιους υπευθύνους. Αυτή τη φορά ήταν πολύ εξυπηρετικοί, και της έδωσαν άδεια για την συλλογή της σίκαλης. Η Μοναχή γύρισε χαρούμενη και

είπε στον μπάτιουσα για την θαυμαστή αλλαγή στην συμπεριφορά των προσώπων.

Αυτός χαμογέλασε: **«Βλέπεις, όταν ένα πρόσωπο είναι διεστραμμένο, έχει μία δαιμονική επιρροή μέσα του. Αλλά όταν προσεύχεσαι, ο δαίμων το βάζει στα πόδια, και το πρόσωπο γίνεται ευγενικό και καλό»**

Ο γ. Χαράλαμπος († 1(14)/1/2001)
διατελέσας ηγούμενος της Ι. Μ. Αγίου
Διονυσίου Αγίου Όρους,
πνευματικόν τέκνον του γ. Ιωσήφ
του Σπηλαιώτου